

- Δέν μοῦ ἀρέσει νά ἐπαναλαμβάνω φράσεις καί ἐννοίας, αἱ ὁποῖαι λέγονται καί ἀκούονται συχνά, διότι κατ' αὐτόν τόν τρόπον κινδυνεύει κανείς νά νομισθῇ, ὅτι λέγει κάτι συμβατικό.

Ἐντεῦθεν, δέν θέλω νά ἐπαναλάβω καί ἐγώ ὅσα λέγονται διὰ τήν ἀξίαν τοῦ Τύπου. Αὐτά σᾶς εἶναι γνωστά περισσότερο παρά εἰς ἐμέ. Δι' αὐτό, καίτοι πιστεύω βαθύτατα εἰς τήν τεραστίαν ἀποστολήν καί τοῦ Τύπου καί ὅλων τῶν μέσων ἐπικοινωνίας μέ τάς εὐρείας μάζας τοῦ λαοῦ, δέν θά ἀναφερθῶ καθόλου εἰς τό θέμα τῆς ἀποστολῆς σας καθ' ἑαυτό.

• / •

ὁ ἀξιότιμος κ. Πρόεδρος, ἔχω χρέος καί ἀπέναντί
 σας καί ἀπέναντι τοῦ Λαοῦ μας, νά ~~οἶμαι~~ υπενθυμίσω
 καί νά υπογραμμίσω. Διότι ἡ ἐλληνική δημοσιογρα-
 φία εἶχε τό ἀτύχημα νά ἀναμιγνύωμαι μέ τήν τυπο-
 γραφικήν μελάνην ἤδη ἀπό πεντηκονταετίας, ὅτε μέ
 δύο δύο ἄλλους συμμαθητάς ἐξεδίδομεν περιοδικόν
 μέ τόν βαρύγδουπον τίτλον "Πανελλήνιος 'Ελπίς"
 καί τό ὅποῖον εἶχε τά Γραφεῖα του ... εἰς τήν
 ὁδόν Σταδίου 44!

Ὑπό τήν διπλῇ μου λοιπόν ιδιότητα ἐπιθυμῶ
 νά υπογραμμίσω τήν τεραστίαν εὐθύνην, τήν ὁποίαν
 ὡς δημοσιογράφοι ἔχομεν ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Ὡς οἱ
 χειριζόμενοι τήν λεγομένην τετάρτην 'Εξουσίαν, ~~ἡ~~
 δέν εἴμεθα ἀπεύθυντοι μόνον ἔναντι τῆς ἐφημερίδος
 ἢ μόνον ἔναντι τῆς Κοινῆς Γνώμης ἢ μόνον ἔναντι
 τοῦ "Ἔθνους. Εἴμεθα ἀπεύθυντοι καί ἀπέναντι τοῦ
 Θεοῦ. 'Εφ' ὅσον μέ ὅ,τι γράφομεν καί μέ τόν τρό-
 πον μέ τόν ὅποῖον τό γράφομεν, συντελεσθέν εἰς τήν
 διάπλασιν ὅχι μόνον τῆς Κοινῆς Γνώμης ἐν γένει,
 ἀλλά καί μιᾶς ἐκάστης ψυχῆς ἀπό ἐκείνους, οἱ, ὅπου
 οἱ θά διαβάσουν τά γραφόμενά ~~μας~~ ^{καί}, προκύπτει τό
 μέγεθος τῆς εὐθύνης σας.

"Οταν ὁ ἄλφα ἢ ὁ βῆτα νέος μεταφέρεται εἰς τήν
 φυλακήν, διά νά ἐκτίσῃ τήν μικράν ἢ μεγάλην ποι-
 νήν, ἡ ὁποία τοῦ ἐπεβλήθη διά τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τό

παράπτωμα, πιθανώς, πιθανώτατα, μεταξύ τῶν
συνυπευθύνων διὰ τό κατάντημα αὐτοῦ τοῦ νέου
νά εὐρίσκεται καί κάποιος ἐκ τῶν διαμορφωτῶν τῆς
Κοινῆς Γνώμης, ὁ ὁποῖος μέ ὅ,τι εἶχε γράφει καί
πρό παντός μέ τόν τρόπον μέ τόν ὁποῖον τό εἶχε
γράφει ἔδωκεν εἰς αὐτόν τόν νέον τήν πρώτην ὡ-
θησιν διὰ νά ὁδηγηθῇ εἰς τό παράπτωμα, τό ὁποῖ-
ον σήμερα τόν ἔφερεν εἰς τήν φυλακήν.

"Ἡ, ὅταν ὁ φανατισμός, ἡ μισαλλοδοξία, ἡ καί
τό μῖσος ἀκόμη ἀκούεται νά παφλάζῃ εἰς τάς ψυ-
χάς τῶν πολιτῶν, εἶναι βέβαιον, ὅτι ἂν ἐρευνή-
σῃ κανεῖς εἰς τήν ρίζαν του, θά ἀνακαλύψῃ ὅτι
ἔχει ποτισθῇ μέ ~~μ~~ ἄφθονον δημοσιογραφικήν μελάν-
νην.

"Ἡ, ὅταν κατὰ ἓνα οἷονδῆποτε τρόπον διαπιστώνω-
μεν, ὅτι ἔχει μειωθῇ ὁ σεβασμός τοῦ ἐνός πρὸς
τήν προσωπικότητα τοῦ ἄλλου, εἴτε εἰς τό στενόν
μας εἴτε εἰς τό εὐρύτερον περιβάλλον, ἂν ἔχωμεν
τό ἀπαιτούμενον θάρρος καί ἐρευνήσωμεν τά γρα-
φόμενά μας, θά ἀνακαλύψωμεν ἴσως, ὅτι καί ἡμεῖς
ἔχομεν συντελέσει εἰς τήν μείωσιν τοῦ σεβασμοῦ
αὐτοῦ ὅχι εἰς αὐτήν τήν συγκεκριμένην περίπτω-
σιν, ἀλλά γενικώτερον, εἴτε εἰς ἄλλας περιπτώσεις
αἱ συνέπειαι τῶν ὁποίων δέν ἐξεδηλώθησαν ἀκόμη.

Ἀλλά καί ἀντιστρόφως· ὅταν ἀκούωμεν, ὅτι
κάτι τό μεγάλο ἢ ὑψηλόν εἰς οἷονδῆποτε τομέα
τῆς ζωῆς, εἴτε εἰς τόν ὑλικόν εἴτε εἰς τόν πνευ-
ματικόν, ἔχει συντελεσθῇ, καί πάλιν, ἅν προσπαθή-
σωμεν νά φθάσωμεν εἰς τάς πρώτας του καταβολάς,
θά ἴδωμεν, ὅτι συνδημιουργός του ὑπῆρξε καί κά-
πιος, ὁ ὁποῖος μέ τᾶ προϊόντα τοῦ πνεύματός του
ἐβοήθησεν εἰς ὅ,τι θαυμάζομεν καί δι' ὅ,τι ὡς
σύνολον ἢ ὡς ἄτομα καυχόμεθα.

Διότι ὁ **Τύπος** κυρίως, δηλαδή σεῖς, ἡ πέννα
σας, ὑπῆρξεν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε τάς
μεγάλας ἐξάρσεις τῶν ἐθνικῶν ἢ τῶν ἄλλων μας
ἐξορμήσεων. Ἐκεῖνος ἐβοήθησε τάς ψυχάς μας διὰ
νά ἀσθανθῶμεν τό χρέος μας ὡς Ἑλλήνων καί εἰς
τό ἔπος τοῦ 1940 καί μετά ταῦτα. Ἐχων προσωπι-
κήν πεῖραν περί τῆς συμβολῆς τοῦ Τύπου εἰς τάς
διαφόρους ἐξορμήσεις τῆς Ἐκκλησίας, μοῦ εἶναι
ἀδύνατον νά λησμονήσω τήν ἀνεκτίμητον βοήθειάν
του εἰς τήν ἄνευ προηγουμένου ἐπιτυχίαν των.

Δέν θά πρέπη ὅμως νά τελειώσω τά ὀλίγα αὐ-
τά λόγια μου, ἅν δέν σᾶς ἀναφέρω κάτι ἀπό τήν
προσωπικήν μου πεῖραν, ὅχι ὡς δημοσιογράφου,
ἀλλ' ὡς ἀναφνώστου.

- Δέν εἶχα ἀκόμη συμπληρώσει πλήρως τά δεκατέσ-
σαρα χρόνια τῆς ζωῆς μου, ὅταν πρό ἡμίσεος ἀκρι-
βῶς αἰῶνος, ἀπέθανεν ἕνας μέγας Ἕλλην δημο-

σιογράφος, τοῦ ὁποίου ἤμην φανατικός ἀναγνώ-
στης: ὁ Γεώργιος Σουρῆς. "Ἐχουν περάσει ἕκτο-
τε τόσα χρόνια. Δέν μοῦ εἶναι δυνατόν νά λη-
σμονήσω τό κλάμμα πού ἔκαμα τήν ἡμέρα πού ἀ-
νοίγοντας τήν ἑφημερίδα "Ἑστία" ἐπληροφορήθην
τόν θάνατόν του. Οὔτε στενός συγγενής μου ἂν
ἦτο, δέν θά εἶχα κλάψει τόσον πολύ. Εἶμαι δέ
βέβαιος, ὅτι, ἂν ὁ ὁμιλῶν ἔχη νά παρουσιάσῃ
κάτι καλόν εἰς τόν χαρακτῆρά του, τοῦτο ὀφεί-
λεται καί εἰς τόν Γ. Σουρῆν, ὅπως καί εἰς ἕνα
ἄλλον μεγάλον δημοσιογράφον, τόν Παῦλον Νιρβά-
ναν, τοῦ ὁποίου ἐπίσης ὑπῆρξα φανατικός ἀνα-
γνώστης. Τά λεχθέντα ἄς θεωρηθοῦν ὡς εὐλαβές
μνημόσυνον εἰς μνήμην τοῦ Γ. Σουρῆ ἐπὶ τῇ
συμπληρώσει πεντηκονταετίας ἀπό τοῦ θανάτου
του.

Παρά ταῦτα, ὅλοι ὅσοι γράφομεν, ἢ μᾶλλον
ὅλοι ὅσοι ἔχομεν τήν δυνατότητα τῆς ἐπικοινων-
νίας μέ τό εὐρύ κοινόν, παρακαλῶ, ἄς ἀναλογι-
ζόμεθα, ὅτι ὑπέχομεν τεραστίας εὐθύνας, ὡς πρός
τήν διάπλασιν τῶν ψυχῶν ἐκείνων μέ τούς ὁποί-
ους ἐπικοινωνοῦμεν. Ἡ πέννα μας, ἢ ὁ λόγος
μας εἶναι δυνατόν νά γίνουν τό δηλητήριο ἢ τό
φάρμακον, ἢ μᾶλλον ἡ τροφή διὰ τὰς ψυχάς ἐκεί-
νων, πρός τούς ὁποίους ἀπευθύνονται. Εὐχομαι,

μέ τήν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ὅλοι οἱ "Ἕλληνες δημο-
σιογράφοι νά μή κατακρημνίζουιν ἀλλά νά οἰκοδο-
μοῦν χαρακτῆρας, νά εἶναι συνδημιουργοί καί οἰ-
κοδόμοι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.